ШТА НАЈБОЉИ МЕЂУ НАМА ГОВОРЕ О КОСОВУ,
КРОЗ СВА ВРЕМЕНА

Ми ћемо се, наравно, вратити

Српски *унутрашњи дијалог* о Косову и Метохији, рекосмо, траје већ 628 година. У том дијалогу учествовали су, и даље учествују, најбољи који су на овом језику говорили и писали. Недопустиво је да данас коначну реч о свему препустимо партијским мишевима, инсталацијама страних спец-служби, уцењеним тобожњим угледницима који све своје титуле и синекуре дугују мутном закулисју. Против нашег народа води се специјални рат и нико од нас сада нема права да се демобилише. Зато ћемо део вечног српског унутрашњег дијалога о Косову, заправо о себи самима, опет оспољити. За почетак, реч имају Васко Попа, Миодраг Павловић, Милован Витезовић, Милан Комненић, Здравко Крстановић, Љубица Милетић, Слободан Ракитић, Рајко Петров Ного и Ранко Јововић

Изабрао и приредио: Владимир Путник

ВАСКО ПОПА

Косово поље

Поље као свако

Длан и по зеленила

Млад месец коси

Пшеницу селицу

Два укрштена сунчева зрака

Слажу је у крстине

Кос наглас чита

Тајна слова расута на пољу

Божури стасали до неба

Служе четири црна ветра

Сједињеном крвљу бојовника

Поље као ниједно

Над њим небо

Под њим небо

МИОДРАГ ПАВЛОВИЋ

Косово

Не може Агарен

и одступник

да брани твој род

Нити ће паликућа

од пожара

да спасава

Из ропства мисирског

неће те извести

рука фараона

Лажни избавитељ

пречицом води

до новог ропства

и Вавилона

МИЛОВАН ВИТЕЗОВИЋ

Тренутак Раванице

За толико рана не би белог слеза

Кад Србија крвљу уми лице

Сможе снаге да сахрани Кнеза

До Косова све су Раванице.

Гласници су несреће симболи

Црне птице слуте удовице

Мермер пуца гроб га оздо воли

До Косова све су Раванице.

Хладан мермер смрт Лазару вида

Кнез на фресци у срцу Милице

Стефан расте као да се зида

До Косова све су Раванице.

МИЛАН КОМНЕНИЋ

Суседи

Насрћу, кидишу, разврћу,

отимљу,

харају, потиру, згарају, секу,

гробове заоравају,

унизују, изгоне

пале, у Штимљу,

уз Ситницу, сузну реку,

Метохијом и низ Дрим,

плачу јабучари после секире,

риче ослепела стока,

горе иконе

и цвили дим

из конака, на коме разбише звекире,

пиште ризе и житија,

јецају распела.

А у грозници, у студи,

док се срце леди,

стрепимо да би

и на оном свету

ови исти људи

могли да нам буду суседи.

ЗДРАВКО КРСТАНОВИЋ

Рушиоцу гробова на Косову пољу, које путује

недостаје ми слово:

како да те назовем?

јер

као да ниси од бога

као да си се сам замијесио

без душе

а звијерима не припадаш

оне не руше гробља

ко си?

која те сила води?

твоје очи

свјетлост не примају

теби манастир

не сјаји

нагониш стоку

да по мртвима пасе

не знаш

да ниси овдје

ал одасвуд мотре

недохватљиви

што смјераш

кад ноћу рушиш

храм

у шаци држиш шаку мрца?

косово

не можеш узети

ко јеси да јеси

јаче је од тебе

толики је оно гроб

да га не би срушио

ни да те има

колико скакаваца

ЉУБИЦА МИЛЕТИЋ

Орање

 Косову

Опет ветар кроз лобању поје

Тропар души која не хте муку.

Сељак оре. Изорава кости,

Можда своје, можда светог Луку.

Оре сељак. Изорао претка.

Можда кнеза, можда неког себра.

Иконица трула чело главе лежи,

Замрљана пара са онога света.

Стаде сељак изнад драма сребра.

Гледа слова невеште ковнице.

Гледа њиву што је можда гробље.

Види себе, а не види лице.

Опет ветар кроз лобању поје

Тропар души која не хте муку.

Сељак враћа земљу где је била:

Својом руком препокрива руку.

СЛОБОДАН РАКИТИЋ

Свети Архангели код Призрена

Боље да остадосте под земљом, дубоко,

за неко часније поколење. Овако

слушам осињак где беху пчеле и царево око.

Јер, време је опет наопако.

Још само вам име оста ко испражњено лице.

Сви су анђели слепи, а слепо је поколење.

И ниједан плод не дочека зрење.

Уместо сокола – орао изнад Бистрице.

Кратка је слава света! Црни биво дремље

крај реке, испод невидљивог звоника.

Као последњи залогај, узех шаку земље.

Боље да сте остали скривени, у дубини.

То што сад видим сасвим је друга слика.

Осванух, на своме гробу, у туђини.

РАЈКО ПЕТРОВ НОГО

Лазарева субота

Легао си Лазаре

Ко проштац насред ледине

Кукавице нам казале

Косовке шћери једине

У Витанији засија

Љубављу Лазар воскресе

Младо се сунце насмија

Магаре кад га пронесе

У дуге глуве суботе

Шеница тајом листала

Од Лазареве суботе

Мати Цвијети исткала

Устани Црни Лазаре

Из земље и са иконе

Сестре те проказале

и браћа те изгоне

РАНКО ЈОВОВИЋ

Боже Ускрса

Једном прогнани са Неба

Бићемо прогнани и са Земље,

Владико.

Код Неба без Неба

Код Земље без Земље

Код Косова без Косова

Код Милоша без Милоша

Код Себе без Себе

Помоз, Боже, јаднијем Србима

Моли се, Владико,

Подвикни, Господару!

ВАСКО ПОПА

Косова песма

Ја кос

Црноризац међу птицама

Склапам и расклапам крила

Чинодејствујем насред свога поља

Претварам у кљуну

Кап росе и зрно земље у песму

Ти боју сутра буди леп

Што ће рећи праведан

Ти зелена царице траво

Ти једина победи

Ти победо усрећи царичине слуге

Који је црвеним млеком хране

Усрећи и њене слушкиње звезде

Које је у живо сребро облаче

Певам

И палим једно перо из левога крила

Да ми песма буде примљена

Објављено: уторак, 24. октобар 2017, 23:03h